

SVAGINANTIS
NIUJORKAS

1

SUSAN MEIER

Geriau
nei sapnas

Svajonų
ROMANAI

Knygute.lt

Susan Meier

**GERIAU
NEI SAPNAS**

Trijų knygų serija
„Svaiginantis Niujorkas“
Pirma knyga

Versta iš Susan Meier,
Cinderella's Billion-Dollar Christmas, 2020
© Susan Meier, 2020

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

Ana Gorbatova, dizainas, 2023

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2023

© Miglė Puzarienė, vertimas iš anglų kalbos, 2022

ISBN 978-609-03-0897-4

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2023

1

Lenė Long pro didelį Šeimos užkandinės langą Maningtone, Kanzaso valstijoje, žiūrėjo, kaip sniegas dengia spindinčius auksinius kalėdinius varpelius ant aštuonių gatvės žibintų. Pusryčių įkarštis baigėsi, švytinti raudonomis ir baltomis spalvomis užkandinė ištuštėjo, miestelį apgaubė tyla.

Į stovėjimo aikštelę žemiau užkandinės įsuko juodas visureigis. Iš jo išlipo aukštas vyras tamsiai pilku paltu. Platūs pečiai susigūžė prieš sniegą bloškiantį vėją, tačiau judesys buvo pilnas jėgos ir ryžto. Gal taip atrodė dėl stambaus sudėjimo. Atvykęs turėjo būti daugiau kaip šešių pėdų ūgio, figūra panaši į vyro, daug laiko praleidusio armijoje. Sniegui krintant ant tamsių plaukų, nukirptų gundomai trumpai, veido bruožai dar geriau išryškėjo.

Visu jos kūnu nubėgo virpulys. Maningtone nebuvo nė vieno tokio gražaus vyro, koks dabarėjo į užkandinę.

Kol jis įveikė atstumą nuo visureigio iki durų, Lenė nuskubėjo už prekystalio. Durys atsidarė. Jis įžengė į vidų, pasisukęs uždarė duris, tada pažvelgė į ją.

Žvilgsniu perliejo karamelinėmis lazdelėmis

išmargintą palaidinę, raudoną prijuostę, trumpą žalią sijonuką, raudonas pėdkelnes ir juodus lakinius batus su sagtimis.

Po galais! Į Maningtoną per visą dešimtmetį užsuko pirmas gražus vyras, o ji vilki elfo kostiumą.

Na ką gi. Toks jau tas gyvenimas mažame miestelyje. Padavėja rengiasi kaip elfas. Virėjas sėdi lauke ant užpakalinių laiptų ir rūko. O jos mama, antra pusryčių pamainos padavėja, nepaskambino pranešti, kad ateis tik po dešimtos. Šįryt jai vėl teko pabūti su Lenės tėčiu ir įsitikinti, kad jam viskas gerai. Įvykus nelaimingam atsitikimui darbe tėtis patyrė galvos traumą, todėl dabar jį kartais ištikdavo nedideli traukuliai.

Gražuolis vaikinys įsižiūrėjo į etiketę su vardu jai ant palaidinės.

- Lene?

Nieko keisto, kad miestelyje negyvenantys klientai perskaito jos vardą ir pavadina Lene norėdami atrodyti draugiški, bet jis vardą ištarė kažkaip keistai ir tai ją sukrėtė - net juokinga. Tarsi būtų nusivylęs.

- Taip. - Ji nusišypsojo. - Toks mano vardas.

Jis priėjo prie prekystalio.

- Tu čia vienintelė padavėja?

Lenė pagriebė po ranka pasipainiojusią šluostę ir perbraukė ją nutrintą baltą stalviršį.

- Taip. Kita ateis vėliau.

- Kiek vėliau?

Kvailas klausimas. Kodėl jam rūpi, kada ateis Lenės mama?

- Gali pasirodyti bet kurią akimirką. - Lenė nusijuokė. - Bet tikrai viskas gerai. Aš sugebėsiu priimti užsakymą.

- Puiku. - Jis atsisėdo ant apskritos kėdės prie baro. - Išgerčiau puodelį kavos.

- Žinoma. - Lenė nusionkė į kavinuką, padėta ant dviejų degiklių šildytuvo už nugaros. - Turėtumėte žinoti, kad nors jau po dešimtos, virėjas pusryčius tiekia visą dieną.

- Atsiprašau. Jau papusryčiauau.

Še tau. Tai buvo vienintelė galimybė išlaikyti jį čia. Dabar išgers puodelį kavos ir pabėgs...

Lenė susiraukė. O gal ketina palaukti mamos?

Apėmė baimė, kad vyrukas gali būti draudimo atstovas ar privatus tyrėjas, kurį įmonė „Namų konstrukcijos“ atsiuntė šnipinėti tėčio. Net ir praėjus dvejiems metams po nelaimės bendrovė tebesiginčijo dėl savo darbuotojo kompetencijos ir gydymo sąskaitų, nes manė, kad jos

tėtis gali atlikti nesudėtingas užduotis ir grįžti į darbą.

Bet jei šis vaikinys tikisi užtikti tėtį dirbantį namuose ir įrodyti, kad jis nebėra neįgalus, juk neieškotų Lenės mamos?

Ar ieškotų?

Ne, jis šnipinėtų tėtį.

Sukirbėjus kaltei dėl įtarinėjimų, kad nepažįstamas gražuolis yra privatus detektyvas, Lenė vėl perbraukė šluoste per prekystalį.

- Gal norėtumėte cinamoninės bandelės?

Jis nusijuokė.

- Ne. Dėkoju.

Ištarė maloniai, bet aiškiai. Lenė nusišypsojo.

Vyrukas nepageidavo maisto, be to, kai kurie klientai vengdavo kalbėtis. Todėl Lenė paliks jį gerti kavą.

Ji apsisuko, jau ruošėsi nueiti, bet jis pasakė:

- Gražus miestelis.

Lenė vėl pažvelgė į jį.

- Maningtonas visai geras.

Tamsūs antakiai pakilo.

- Tik geras?

Gal jis tikrai nori pasikalbėti? Gal sugaišusi kelias minutes ji liautųsi įtarinėti? Rudos jo akys

linksmi sužibo, iš arti vaikas atrodė toks nuostabus, kad smagu buvo žiūrėti.

Nieko blogo tuo pasidžiaugti.

- Ne. Maningtonas - puiki vieta, bet aš netrukus išvažiuosiu. Baigiau studijas, ko gero, norint rasti darbą teks apsigyventi Topikoje. - Lenė gūžtelėjo pečiais. - Kartais taip nutinka. Jei nori dirbti, tenka važiuoti į didelį miestą.

- Aš iš Niujorko. Mano šeimai priklauso investicijų valdymo įmonė. Visada žinojau, kur dirbsiu. Išgyvenau ir trumpą maištingą etapą, bet manau, kad taip nutinka visiems, ir štai aš čia.

Maningtone, Kanzase?

Vaikas, kuriam priklausė investicijų valdymo įmonė Niujorke, buvo Maningtone, Kanzase, kur niekas jokių pinigų neturi?

Įtarimas tik sustiprėjo. Na, juodu bent kalbasi. Gal lengvas pokalbis su padavėja paskatins jį prisipažinti, ko čia atsibeldė?

Juo labiau jei jis laukia jos mamos.

* * *

Nikas Korakis negalėjo atplėšti akių nuo moters už prekystalio. Marko Hintono holdingo kompanija jį atsiuntė ieškoti Eleonoros Long, tikriausiai vėluojančios padavėjos, o vietoj jos Nikas sutiko gražiausią kada nors matytą

moterį.

Išskirtinis veidas, nepriekaištinga figūra, kurios negalėtų paslėpti kvailas elfo kostiumas, ir linksmai spindinčios didelės žalios akys...

Nikui paklausus, kada ateis kita padavėja, ji nutilo. Tačiau kalbai pakrypus apie įsidarbinimą reikalai vėl pagerėjo. Nesvarbu, ką kalbės jis ar ką papasakos ji. Juodu niekada nebesusitiks. Tuo ir žavūs pokalbiai su nepažįstamaisiais. Tai beprasmiška. Būtent tokio prasiblašymo Nikui reikėjo laukiant Eleonoros Long.

- Tai persikelsi į Topiką?

Ji gūžtelėjo.

- Ko gero.

Nikas mostelėjo į palaidinę su saldainių raštais.

- Ar pasiimsi elfo kostiumą?

Lenė nusijuokė.

- Abejoju, ar socialiniams darbuotojams leidžiama juos dėvėti.

Nikui patiko jos juokas. Ir palaidi plaukai.

Patiko, kad jiems šnekučiuojantis ji vėl ėmė šypsotis.

- Tai sunki profesija.

- Žinau.

- Tačiau turėtų būti gana lengva susirasti darbą.

Lenė dar plačiau nusišypsojo.

- Ir tai žinau.

- Na, tu tikra visažinė, ar ne?

Ji vėl nusišypsojo. Putlių lūpų kampučiai pakilo, žalios akys sužibo.

Nikas būtų galėjęs prisiekti Dievu, kad širdis krūtinėje apsivertė. Jis jau taip seniai vienišas, net negalėjo prisiminti, kada paskutinį kartą šitaip reagavo į moterį. Ryšį, ne tik staigų, bet ir džiuginantį, pajuto iš karto, pradžioje atrodęs bereikšmis pokalbis buvo tarsi durys į kažką...

Žiūrėdamas į nuostabų veidą, didžiules akis, aukštus skruostikaulius, žavią nosį ir lūpas, rodos, sukurtas bučiuoti, jis vos nepasiūlė pasidairyti darbo Niujorke, tačiau tai būtų tiek pat beprasmiška kaip plepėti apie orą. Argi galėtų prašyti moters dėl jo ryžtis tokiam svarbiam žingsniui, nė nežinodamas, ar jiems kas nors pavyktų?

Prasidarius užkandinės durims jis pasisuko. Įėjusi moteris vilkėjo tokį pat kaip Lenės elfo kostiumą.

Antra padavėja. Tikriausiai Eleonora Long.

Prisimerkęs Nikas ją atidžiai nužiūrėjo.

Moteris buvo bent jau penkiasdešimties. Riešutų spalvos plaukai susigarbanoję aplink veidą, akys didelės ir mėlynos. Jo ieškoma įpėdinė buvo pirmas iš trijų vaikų, kurių tėvas Markas Hintonas mirė prieš dvi savaites sulaukęs šešiasdešimties. Ši moteris per sena būti jo dukra, net ir pirmagime.

Jis pakilo nuo kėdės.

- *Jūs ta antra padavėja?*

Moteris ėmė segiotis paltą.

- Taip.

- Mama, atrodo, jis laukia tavęs.

Nikas staiga atsigrėžė į Lenę.

- Mama?

- Tai mano mama Denisė Long, pone investicijų bendrovės savininke. Jei manai, kad mums kas nors apmokėjo už žalą, patirtą po tėčio traumos, ir turime iš ko investuoti, klysti. Sunikiai sekasi priversti draudimo bendrovę padengti gydymo sąskaitas.

Jis vėl sudribo ant apskritos raudonos kėdės.

- Aš nesiekiu tavo tėvo pinigų. - Jis greitai įkvėpė ir pažvelgė Lenei į akis. - Tavo pavardė Long?

- Taip.

Nebenorėdamas rizikuoti Nikas pasitikslino:

- O Lenė turbūt trumpinys?

Jis laukė patvirtinimo, bet giliai širdyje atsakymą jau žinojo.

- Eleonoros.

Nikas persibraukė ranka kaktą.

- Eleonora Long. - Jis papurtė galvą. Jei nebūtų taip apakinusios miegamąjį primenančios akys, nuostabūs plaukai ir gundantis kūnas, būtų susivokęs anksčiau. - Tu Eleonora Long?

Mergina linktelėjo galva.

- Taip.

- Kur galėtume asmeniškai pasikalbėti?

Ji prispaudė delną prie krūtinės.

- Tai aš esu tas žmogus, kurio ieškojai?

- Taip.

- Kodėl? Vos sugebėjau gauti paskolą studijoms. Neturiu ką pasiūlyti investicijų įmonei.

- Aš rimtai. Turime pasikalbėti kur nors privačiai. - Jis pažiūrėjo Lenei į akis. - Dabar.

Lenė nebuvo mačiusi, kad žmogaus nuotaika taip staiga pasikeistų. Mielas ir koketiškas vaikinąs greičiau nei per sekundę tapo rimtu verslininku. Ir labai gerai, nes Lenė jautėsi visiškai sutrikusi. Pirmiausia jis norėjo pasikalbėti su jos mama. Dabar jau su ja?

- Vieninteliai žmonės užkandinėje esame tu, aš ir mano mama. Virėjas Džordžas rūko lauke.
- Ji apsidairė. - Galime eiti į kurią nors kabiną gale.

- Gerai. - Jis parodė į tolimiausią kabiną pačiame kampe. - Atsisėdime ten.

Iki stalo jis ėjo Lenei iš paskos. Tada atsisėdo ant suoliuko priešais ją.

- Aš Nikas Korakis. Dirbu investicijų valdymo įmoneje Niujorke.

- Juk jau sakei. O aš sakiau, kad mano šeima neturi pinigų investicijoms.

- Žinau.

Jis žiūrėjo įdėmiai, akys patamsėjo. Taip susikaupęs stebėlio jai į veidą, kad Lenė vos nesudrebėjo. Niekada nebuvo mačiusi tokios stulbinančios išvaizdos vyro. Atkreipė dėmesį, kad tamsiai pilkas paltas pasiūtas itin dailiai, balti marškiniai ir kaklaraištis atrodė prabangūs. Jis dėvėjo tuos drabužius atsainiai, tarsi būtų praręšęs prie prabangos. Gal net tam gimęs.

Lenė staiga suvokė, kad jis ne tik gražus. Įvaizdį sudarė visas paketas: brangūs drabužiai, akinanti švara, grožis.

Ir turtas.

Galbūt vyriškis toks turtingas, kad Lenė nė

neįsivaizduoja pinigų sumos, kokią jis turi.

- Aš nieko neparduodu. Esu čia ne kaip investicijų bendrovės atstovas. Mane čia atsiuntė, kad sugrąžinčiau tave.

- Sugrąžintum mane?

Aistringos rudos akys ją tiesiog įkalino, kraujas užkaito, Lenė visai sumišo, jautėsi lyg užke-
rėta.

- Turiu tau įdomių naujienų.

- Šit kaip? - Ji vos tramdė keistą sarkazmą. - Kokių gi?

- Pirmiausia turiu pasakyti, kad viskas *turi likti* konfidencialu.

Lenė šiek tiek atgavo pusiausvyrą.

- Gerai.

Nikas atsirėmė į suolo atkalnę.

- Ar esi kada nors girdėjusi apie Marką Hintoną?

Grižo dar daugiau pasitikėjimo. Bent tiek, kad nugara įsitemptų.

- Jis yra milijardierius... tiksliau, buvo. Turime pagrindo manyti, kad esi vienas iš žmonių, paminėtų jo testamente.

- O...

Atgauta ramybė susvyravo....